

RÁKÓCZI ZOLTÁN

## *Teremtmény*

*A közel annyit jelent,  
hogy látok ruhákat,  
és hiába tűnnek el  
másnapra, tudom,  
hogy jövő héten  
újra megjelennek.  
Máshol a színek  
elfedik a részleteket,  
az alakok összemosódnak,  
mint a poharak a játékban,  
mikor nem tudom,  
melyikre kell figyelni.  
Akit keresek, valahol  
alattuk találok,  
és ahogy a macskát  
a dobozban, ami csak  
akkor él, ha látom,  
úgy a ruhát is én  
hozom létre –  
csak elég közel  
kell mennem.*

## *Időtlen*

*A tájat mutatók mozgatják,  
ha egy órával tolódnak,  
később kel fel a nap,  
de az állatok annyit  
alszanak, mint előtte.  
Nem feszíti őket, hogy  
milyen rövid az ív,  
amivel a nappal és éjjel  
kapcsolódik: be sem rajzolják,  
a képkockák nem állnak össze.  
Mi a mutatókat követjük,  
ahogy körbejárnak,  
ívet húznak maguk után.  
Magunknak is rajzolhatnánk:  
kontúrnak hisszük,  
pedig nincs alatta semmi,*

*ahogy a képkockákban  
sincs benne a film,  
hiába látja mindenki,  
mikor egymás után jönnek.*

## *Tartás*

*Kár figyelnem a lépésekre,  
mikor földoszlopok  
támasztanak alá,  
elég a tájat látnom,  
ahogy visszafelé mozog,  
és gyorsít, ha úgy akarom.  
Olyankor áramvonal megy  
rajtam keresztül, előttem  
szaggatottan folytatódik,  
de ha berajzolom magamnak,  
az úttal egy pontban fut össze.  
Ahová most megyek,  
nem ér el a föld:  
az épületet sejtek tartják,  
és lift visz fölfelé,  
itt nem tudok vonalat húzni,  
csak a szintjelzőn látom,  
hogy haladok.  
Ahol megáll, már nincs emelet:  
koccanásig megy,  
a fogak jutnak eszembe,  
ahogy összezárnak.  
Visszafelé úgy jövök,  
hogy a kötélzet már szakad:  
mindjárt lebegek.  
Úgy könnyű inni a levét,  
harapni a buborékokat.*

